

15 Σεπτεμβρίου 2018

Ο Σταυρός ως σύγχρονος τρόπος ζωής! (πρωτοπρεσβύτερος π. Αντώνιος Χρήστου)

/ Πεμπτούσια

Η σημερινή ημέρα αγαπητοί μου Αναγνώστες, είναι της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού. Η γιορτή αυτή «έχει τα ίσα» της Μεγάλης Παρασκευής. Είναι αυστηρή νηστεία χωρίς λάδι και ο Τίμιος Σταυρός υψώνεται στο κέντρο κάθε Ορθοδόξου Ιερού Ναού προς ενίσχυση του πνευματικού αγώνα, αλλά και ευρύτερης νοηματοδότησης της ζωής του κάθε πιστού.

Έχουμε γράψει και στο παρελθόν για τη θεολογική αξία και σημασία του Σταυρού στη ζωή του Χριστιανού. Εννοείται βέβαια, ότι και να γράψει κανείς, ούτε εξαντλεί, ούτε μπορεί με ευκολία να αποτυπώσει με λογικές έννοιες, για το

ανίκητο όπλο των Χριστιανών κατά του διαβόλου και των ενεργειών του. Τη μέρα και ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές (Δευτέρα 10 Σεπτεμβρίου 2018 το βράδυ), δεν έχουν περάσει 7 ώρες που κοιμήθηκε ένας σπουδαίος Κληρικός της Εκκλησίας μας γενικότερα και της Ιεράς μας Μητροπόλεως Γλυφάδας. Πρόκειται για τον Μακαριστό πλέον, π. Κωνσταντίνο Στρατηγόπουλο. Θα μιλήσουμε λοιπόν για το τι σημαίνει Σταυρός, μέσα από λίγα στοιχεία από τη ζωή και τη δράση του πνευματικού αυτού ανδρός. Γιατί η θεολογία μας δεν είναι θεωρεία, αλλά κυρίως πράξη και ζωή.

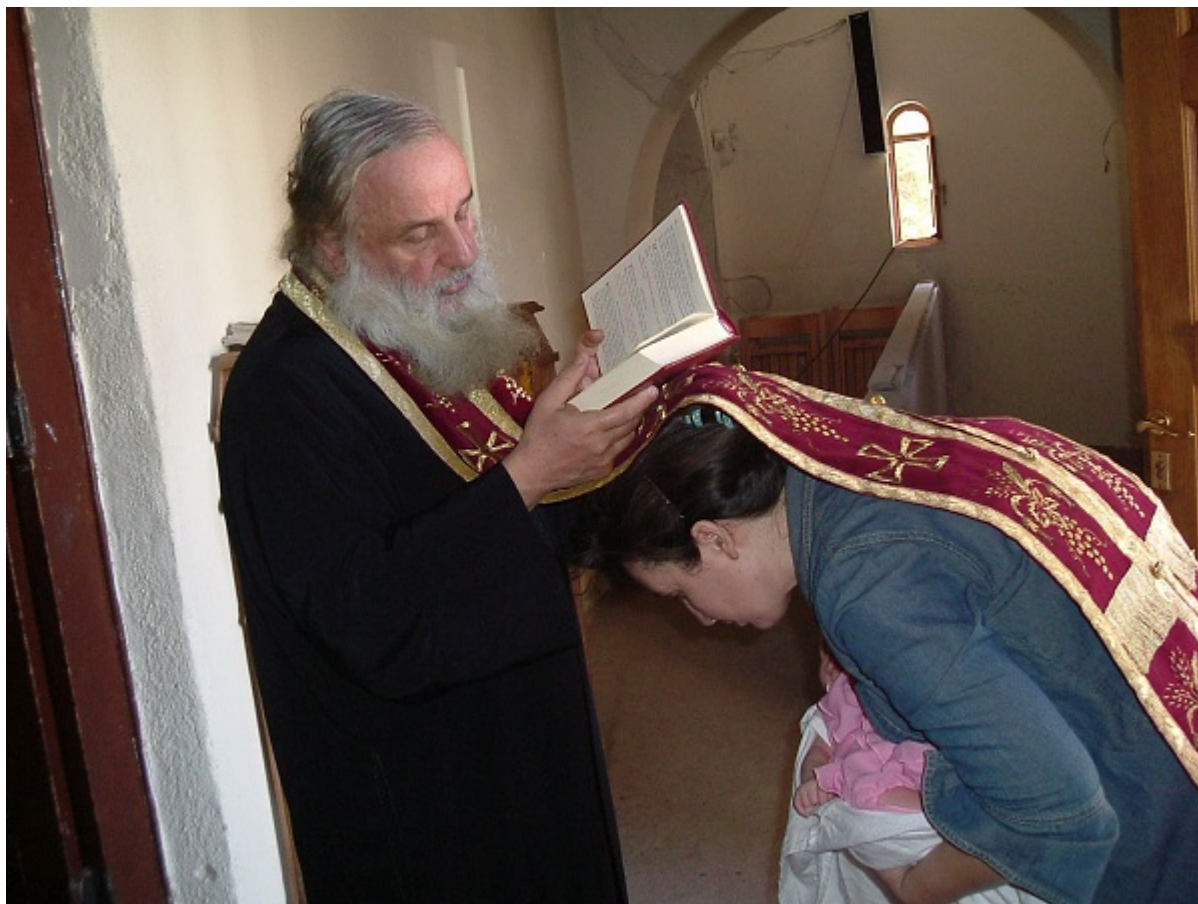

Το βασικό στοιχείο του Χριστιανού είναι αυτό που είπε ο Κύριός μας: «Οστις θέλει οπίσω μου ελθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθήτω μοι» (Μάρκ. η' 34). Αυτή η ρήση του Κυρίου βρήκε εφαρμογή, στη διακονία του π. Κωνσταντίνου. Θα απορεί κανείς, που δεν γνώριζε τον παππούλη, τι παραπάνω έκανε από τον κάθε κοινό Κληρικό. Φυσικά δεν είναι θέμα σύγκρισης, ο κάθε ένας αγωνίζεται με βάση τα δικά του χαρίσματα, τάλαντα και προοπτικές, μέσα στον αμπελώνα Του Κυρίου μας. Όταν όμως έχεις να κάνεις με έναν Ιερέα, ο

οποίος λειτουργεί και κοινωνεί το Τίμιο Σώμα και Αίμα Του Κυρίου μας, καθημερινά επί σειρά ετών, τότε αντιλαμβάνεται κανείς, ότι δεν πρόκειται για κάτι τόσο συνηθισμένο. Φυσικά πολλές Ενορίες και Μοναστήρια έχουν κάθε μέρα Θεία Λειτουργία, σπάνια όμως θα δεις να είναι από τον ίδιο Ιερέα και τόσα πολλά χρόνια.

Φυσικά, δεν ήταν μόνο η Θεία Λειτουργία που ένωνε τον π. Κωνσταντίνο με τον Θεό, αλλά όλες σχεδόν υπόλοιπες ώρες της ημέρας. Ξεκινούσε την Ακολουθία κάθε μέρα από τις 5.30 το πρωί, για να τελέσει το Μεσονυκτικό (δεν υπολογίζουμε πόση ώρα πριν έκανε τον προσωπικό του κανόνα), τον Ορθρο, τη Θεία Λειτουργία, τελείωνε γύρω στις 9.00 το πρωί, στη συνέχεια Θεία Ευχαριστία, την Α' ώρα, τη Γ' ώρα και τη ΣΤ' ώρα. Επαιρνε στα γρήγορα ένα λιτό πρωϊνό, συνεχίζοντας τη Λειτουργία μετά τη Λειτουργία, με τις διαπροσωπικές άμεσες σχέσεις με τους ανθρώπους που τον ακολουθούσαν στο Αρχονταρίκι. Επέστρεφε κατά τις 10.30 στον Ναό και ξεκίναγε την Ιερά Εξομολόγηση ή Εξαγόρευση. Λόγω των πολλών, σχεδόν εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων που προσέρχονταν στο πετραχήλι του όλο τον χρόνο, είχε εφεύρει ένα αρκετά πολύπλοκο σύστημα με αριθμούς και διάφορα κριτήρια, για να έχουν επαφή όλοι με το μυστήριο, ανάλογα με την κατάσταση που βρίσκονταν (πόσο καιρό είχαν να εξομολογηθούν, πόσο βαριά και επείγοντα ήταν τα αμαρτήματα κ.α.). Δεν αξιώθηκε, ο μακαριστός παππούλης κατά σάρκα παιδιά, αλλά έγινε πατέρας χιλιάδων πνευματικών παιδιών, με συνεχές ενδιαφέρον, έμπνευση και καθοδήγηση.

Προσωπικά έχω ακούσει και γνωρίσει εκατοντάδες ανθρώπους να ομολογούν ότι είχαν αμαρτωλό παρελθόν, άκουσαν για τον παππούλη, προσέφυγαν στο πετραχήλι του και άλλαξε η ζωή τους εντελώς. Γι' αυτό έρχονταν να τον δουν, να εξομολογηθούν και να τον συμβουλευτούν από πολλές περιοχές σχεδόν από όλη την Ελλάδα. Η εξομολόγηση συνέχιζε μέχρι αργά το μεσημέρι, διέκοπτε για λίγο για φαγητό και συνέχιζε έως αργά το απόγευμα. Τελούσε στη συνέχεια τη Θ' ώρα και τον Εσπερινό, συνέχιζε το Απόδειπνο μαζί με Θεία Μετάληψη και τους Χαιρετισμούς της Παναγίας μας. Σε όλες τις Ακολουθίες, διαβάζονταν και τα ανάλογα καθίσματα από το Ψαλτήρι του Δαβίδ, πράγμα σπάνιο στις μέρες μας ακόμη και για τα μοναστήρια. Στα καλά χρόνια που ήταν γερός και δυνατός, συνέχιζε την εξομολόγηση μέχρι τις πρώτες μεταμεσονύκτιες ώρες. Είναι χαρακτηριστικό ότι μία νύχτα όταν διακονούσε στον Άγιο Κωνσταντίνο Γλυφάδας, παραλίγο να περάσει τη διαδικασία του αυτοφώρου, όταν περάστηκε για διαρρήκτης από Αστυνομικό, που δεν μπορούσε να διανοηθεί ότι ορθόδοξος κληρικός βρίσκεται τέτοια ώρα σε Ναό και τελεί μυστήριο. Αναλογιστείτε μετά από όλα αυτά, πόσο χρόνος έμενε για προσωπική ξεκούραση!

Πέρα από τη σχεδόν αδιάλειπτη λειτουργική ζωή, δεν υστερείσαι σε τίποτα στην ποιμαντική, που ήταν πλούσια, καρποφόρα και συνετή. Μια μικρή Ενορία 300 περίπου κατοίκων, με έναν σχεδόν ερειπωμένο και μικρό Ναό, κατάφερε σε λίγα χρόνια να τον ανακαινίσει και να τον επεκτείνει σε βάθος, να φτιαχτεί δίπλα νέο Αρχονταρίκι και να γίνει το σημείο αναφοράς εκατοντάδων πιστών και κυρίως νέων ανθρώπων. Κατηχητικές Συνάξεις όλων των ηλικιών, που ξεκινούσαν τα μαθήματα το Σάββατο το πρωί και ολοκληρώνονταν το Σάββατο το μεσημέρι, με τους φοιτητές (με την παρουσία του ιδίου). Φροντιστηριακά μαθήματα: Εκκλησιαστικής μουσικής, αγιογραφίας, αγγλικής, ιταλικής, γαλλικής, ρωσικής και τουρκικής γλώσσας, σχολή χρυσοκεντητικής, συντήρηση και βιβλιοδεσία παλαιών βιβλίων, θεατρική και καλλιτεχνική ομάδα, αθλητικές ομάδες σε ποδόσφαιρο, μπάσκετ, βόλεϊ και στίβο όλων των ηλικιών, ήταν μερικά από τα πολλά που επιτελούσε με ομάδες εθελοντών για πάρα πολλά χρόνια.

Το φιλανθρωπικό του έργο ήταν επίσης τεράστιο, ανυπολόγιστο και κυρίως όπως τα προηγούμενα, χωρίς διαφήμιση και προβολή για ίδιον όφελος και τη δόξα. Χιλιάδες άνθρωποι βρήκαν τα αναγκαία σε τρόφιμα, λογαριασμούς, ενοίκια, εργασία, κατανόηση και ελπίδα. Αξιοσημείωτος ήταν και ο τρόπος του για τους ανθρώπους εκτός Ενορίας και Μητροπόλεως. Δεν τους έδιωχνε, αλλά ζητούσε να πάνε στον Ιερέα της Ενορίας τους, για να του πουν να επικοινωνήσει μαζί του και

να επιβεβαιώσει ότι όντως έχουν πρόβλημα και ότι πράγματι η δικιά τους Ενορία αδυνατεί να ανταποκριθεί. Αντιλαμβάνεστε ότι κάτι τέτοιο, φανέρωνε ένα σπάνιο εκκλησιαστικό ήθος.

Εκτός από το Ενοριακό επίπεδο, διακρίθηκε και σε Μητροπολιτικό, ως μέλος της Επιτροπής Νεότητας και της τότε ενιαίας Μητροπόλεως Νέας Σμύρνης και αργότερα της Μητροπόλεως Γλυφάδας. Καινοτόμες δράσεις και εκδηλώσεις (γιορτή του παιδιού) και εποπτικό υλικό, βοηθητικό για την Κατήχηση (μέχρι και ταινίες κινουμένων σχεδίων) ξεκίνησαν από εκείνον. Ως υπεύθυνος του Αντιαιρετικού Σεμιναρίου και του Επιμορφωτικού, της Μητροπόλεως Γλυφάδας διαφώτισε Κληρικούς και λαϊκούς για τη δράση και τον κίνδυνο των αιρέσεων, αλλά και των Ιερών Κανόνων. Επίσης ως υπεύθυνος Κληρικός στην Κατήχηση Ενηλίκων που ήθελαν συνειδητά να μπου στην Ορθόδοξη Εκκλησία, επιτέλεσε τεράστιο έργο, με το να κάνει τριετείς κατηχήσεις στη γλώσσα και τις παραστάσεις του κάθε υποψηφίου σε ομαδικό και προσωπικό επίπεδο. Είχε δε προβλέψει στον Νόο του να υπάρχει βαπτιστήριο ενηλίκων. Χαρακτηριστική είναι η δράση του με Μουσουλμάνους από την Τουρκία λόγω της γνώσης της τουρκικής γλώσσας. Πήγαινε αυθημερόν με αεροπλάνο στη Χίο, όπου είχαν περάσει και οι κατηχούμενοι, γινόντουσαν οι κατηχήσεις σε συγκεκριμένες ημερομηνίες και όταν ήταν έτοιμοι, γινόντουσαν οι Βαπτίσεις στη Γλυφάδα. Πάντοτε όλα αυτά, σε απόλυτη μυστικότητα, γιατί αντιλαμβάνεστε τι συνέπειες θα είχαν αυτοί οι άνθρωποι από το καθεστώς, ακόμη και από το οικογενειακό τους περιβάλλον.

Ο μακαριστός διακρίθηκε όμως και σε επίπεδο Ιεράς Συνόδου, επί πολλά χρόνια

υπεύθυνος του φροντιστηρίου των υποψηφίων Κατηχητών της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, αλλά και του γραφείου της Εξωτερικής Ιεραποστολής, κατάφερε να κάνει με τη δράση του, την κατήχηση και την Ιεραποστολή, από πάρεργο σε πάλι κύριο έργο και προτεραιότητα στην Εκκλησία μας και να εμπνεύσει τα ορθόδοξα κριτήρια της Ορθόδοξης Διδασκαλίας. Οι ραδιοφωνικές του Εκπομπές με τίτλο «Ραδιοπαράγκα» άφησαν εποχή με τη θεματολογία τους και την προβληματική τους. Ο π. Κωνσταντίνος με τους συνεργάτες και τους εκλεκτούς προσκεκλημένους του, ασχολήθηκε με τρέχοντα θέματα που άλλοι απέφευγαν να αγγίξουν και έκαναν τον Σταθμό της Εκκλησίας της Ελλάδος, να κτυπά υψηλά νούμερα ακροαματικότητας, αξεπέραστα μέχρι και σήμερα.

Ο π. Κωνσταντίνος άφησε και πλούσιο συγγραφικό και διαδικτυακό έργο με χιλιάδες μαγνητοφωνημένες ή απομαγνητοφωνημένες ομιλίες του και κηρύγματα (www.floga.gr). Κατάφερε να φέρει τον ξεχασμένο ή αλλοιωμένο πατερικό λόγο και πάλι σωστό στην καθημερινότητα των ανθρώπων. Χιλιάδες είναι και αυτοί που τον αντέγραψαν και δανείστηκαν πολλά του στοιχεία μέσα από αυτές τις ομιλίες, παίρνοντας λίγο από τον δικό του κόπο και θεολογικό του επίπεδο. Ανάμεσα σε αυτούς παραδέχομαι ότι ήμουν και εγώ. Παράλληλα ανταποκρίθηκε στις προσκλήσεις πολλών Μητροπόλεων και φορέων που τον καλούσαν για ομιλίες και διαλέξεις σε όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό.

Το μεγαλείο του όμως και ο Σταυρός του, φάνηκαν πιο έντονα την εποχή των τελευταίων χρόνων της ζωής του, όταν ξαφνικά, μία Κυριακή των Βαΐων έπαθε εγκεφαλικό και καθηλώθηκε μόνιμα σε ένα καροτσάκι. Αντιλαμβάνεστε τι σοκ ήταν για έναν τόσο ζωντανό και δραστήριο άνθρωπο, να περιορίζεται σε ένα καροτσάκι με νεκρή σχεδόν όλη την αριστερή του πλευρά (χέρια και πόδια) και τη φωνή του και άρθρωσή του να είναι σε οριακά επίπεδα συνεννόησης. Όμως μετά την αποθεραπεία του ξαναγύρισε και πάλι στον Ναό, κοινωνούσε, κήρυττε, εξομολογούσε, έκανε απόδειπνα και Εσπερινούς, μόνο να λειτουργήσει δεν μπορούσε. Όμως δεν βρήκε αφορμές και αιτίες να μην προσέρχεται στην Εκκλησία, δεν κατέστησε ποτέ ανενεργή την ιερατική του ιδιότητα μέχρι το τέλος της ζωής του. Δεν γκρίνιαξε ποτέ και δεν τα έβαλε με τον Θεό, όπως κάνουμε εμείς συνήθως για πολύ ελαφρύτερα πράγματα. Όλα αυτά (αν και λόγω χρόνου είναι πολύ λίγα για μια τέτοια προσωπικότητα) ώσπου ήρθε η Δευτέρα 10 Σεπτεμβρίου 2018, η τελευταία μέρα της επίγειας ζωής του. Ο Γέροντας πήγε το πρωί εκκλησιάστηκε και κοινωνήσε, όπως συνήθιζε κανονικά και το μεσημέρι στις 2.00 μ.μ. η καρδιά του σταμάτησε, παραδίδοντας στον Κύριο, που αγάπησε και υπηρέτησε τόσο πιστά, αυτή την αγιασμένη ψυχή του.

Τώρα θα δέεται και θα λειτουργεί από την Ουράνια μυσταγωγία, την οποία έζησε από αυτή τη ζωή και τη μετέδωσε και σε όλους όσους τον γνώρισαν. Ας είναι αιωνία του η μνήμη! Αφού σταυρώθηκε σε αυτή τη ζωή, είναι σίγουρο ότι θα έρθει και το δίκαιο και φωτεινό στέφανο της Αναστάσεως και γιατί όχι και Αγιότητος. Αμήν!

Πρώτη δημοσίευση: εφημερίδα Κιβωτός της Ορθοδοξίας